



DRAKARS ÖDE

TREDJE BOKEN AV TROLLKARLENS RING

MORGAN RICE

Morgan Rice

Drakars Öde

Серия «Trollkarlens Ring», книга 3

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=43697335

DRAKARS ÖDE Tredje boken av Trollkarlens ring:

ISBN 9781632911667

Аннотация

TROLLKARLENS RING har allt som krävs för att bli en riktig succé: intriger och motintriger, mysterier, tappra riddare och spirande förälskelser, brustna hjärtan och svek. Det här är många timmars underhållning, och något för alla åldrar. Ett måste i varje fantasyläsares bokhylla. Books and Movie Reviews, Roberto MattosI DRAKARS ÖDE (bok tre i serien Trollkarlens ring) förs vi vidare på Thors storslagna väg mot att bli en krigare, på hans resa över Eldarnas hav mot draken och Dimmornas ö. Ön är en karg och oförsonlig plats och hem för världens främsta krigare, och Thors krafter och förmågor skärps av träningen. Även banden till vännerna blir starkare, när de tillsammans ställs inför svårigheter värre än vad de kunnat föreställa sig. När de tvingas kämpa mot ofattbara monster förvandlas De hundra dagarna snabbt från övning till en fråga om liv och död. Alla kan inte överleva. På vägen fortsätter Thors drömmar och märkliga möten med Argon att plåga honom, tvinga honom att ta reda på vem han egentligen är, vem som är hans mor och vad som är källan till hans

krafter. Vilket är hans öde? Samtidigt förvärras situationen i Ringen. Kendrick är fångslad och Gwendolyn inser att det är upp till henne att försöka rädda honom, och rädda Ringen genom att avsätta sin bror, Gareth. Hon jagar spåren efter deras fars mördare tillsammans med brodern Godfrey, ett mål som förenar dem och för dem närmare varandra. Men Gwendolyn upptäcker att hon är ute på djupt vatten, och att hon svävar i livsfara när hon närmar sig sanningen. Gareth försöker lyfta Ödessvärdet, lär sig vad det innebär att vara kung och berusar sig av allt maktmissbruk. Han styr hänsynslöst och blir allt mer paranoid. Samtidigt som snaran dras åt runt kungens mördare, anfaller McClouds allt längre in i Ringen, och Kungsgård hamnar i ett allt svårare läge. Gwendolyn längtar efter Thors återkomst, efter att de skall få vara tillsammans och se sin kärlek blomstra. Men med starka krafter i vägen så är det tveksamt om de någonsin skall få sin tid tillsammans. Överlever Thor De hundra? Faller Kungsgård? Kommer man finna MacGils mördare och Gwendolyn och Thor få varandra? Och får Thor till sist veta hemligheten som omger hans öde? DRAKARS ÖDE erbjuder ett sofistikerat världsbygge och spännande karaktärer. Det är en storslagen berättelse om vänner och älskande, rivaler och friare, riddare och drakar, intriger, politiska ränker, om att bli vuxen och brustna hjärtan, ambitioner och svek. Det är en berättelse om mod, om att finna sitt öde och om trolldom. Det är fantasy som för läsaren till en helt oförglömlig värld och som tilltalar alla åldrar och kön.

Содержание

Kapitel ett	16
Kapitel två	19
Kapitel tre	22
Kapitel fyra	27
Kapitel fem	36
Kapitel sex	42
Kapitel sju	53
Kapitel åtta	65
Kapitel nio	70
Kapitel tio	80
Конец ознакомительного фрагмента.	82

Morgan Rice

DRAKARS ÖDE Tredje

boken av Trollkarlens ring

Om Morgan Rice

Morgan Rice är den storsäljande författaren av THE VAMPIRE JOURNALS, en serie för unga vuxna med hittills elva böcker; THE SURVIVAL TRILOGY, en postapokalyptisk thriller med hittills tre böcker, och den storslagna försäljningssuccén, fantasyserien TROLLKARLENS RING, med hittills tretton böcker.

Morgans böcker finns både som ljudböcker och i tryck och har hittills översatts till tyska, franska, spanska, portugisiska, japanska, kinesiska, svenska, holländska, turkiska, ungerska, tjeckiska och slovakiska (och med översättningar till fler språk på väg).

Morgan älskar att höra från sina läsare! Besök www.morganricebooks.com och skriv upp dig på maillistan, få en gratis bok och andra gratisprylar, ladda ned appen med de senaste, exklusiva nyheterna. Håll kontakten på Facebook och Twitter!

Sagt om Morgan Rice

“TROLLKARLENS RING har allt som krävs för att bli en riktig succé: intriger och motintriger, mysterier, tappra riddare och spirande förälskelser, brustna hjärtan och svek. Det här är många timmars underhållning, och något för alla åldrar. Ett måste i varje fantasyläsares bokhylla.”

–Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“Rice vet verkligen hur man drar in läsaren i berättelsen redan från början, med inlevelsefulla beskrivningar som gör så mycket mer än att bara ge en bakgrund för händelseförloppet... Välskrivet och extremt snabbläst.”

–Black Lagoon Reviews (om *Turned*)

”En perfekt berättelse för unga läsare. Morgan Rice kan det här med spännande, oväntade vändningar... Uppfriskande och unikt. Serien fokuserar på en flicka... en som är något alldeles extra... Lättläst men också snabb i vändningarna...

–The Romance Reviews (om *Turned*)

”Grep tag i mig redan från början och vägrade att släppa taget... Den här berättelsen är ett fantastiskt äventyr, både snabb i vändningarna och full av action från första början. Inte en tråkig stund.”

–Paranormal Romance Guild (om *Turned*)

”Packad med action, romans, äventyr och spänning. Sätt den här i händerna och bli förälskad igen.”

–vampirebooksite.com (om *Turned*)

”Fantastiskt intrig och den typ av bok som det är svårt att lägga ifrån sig på kvällen. Slutet var en riktig rysare, och så spännande att man omedelbart vill köpa nästa bok bara för att se hur det går.”

–The Dallas Examiner (om *Loved*)

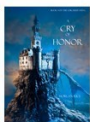
”En klar rival till TWILIGHT och VAMPIRE DIARIES, och en bok som du inte vill lägga ned förrän efter sista sidan! Om du gillar, äventyr, kärlek och vampyrer, då är det här en bok för dig!”

–Vampirebooksite.com (om *Turned*)

”Morgan Rice visar sig återigen vara en extremt talangfull berättare... Den här tilltalar flera sorters publik, även yngre läsare av vampyr- och fantasygenren. Slutet är en oväntad rysare, en verklig chock.”

–The Romance Reviews (om *Loved*)

THE SORCERER'S RING



THE SURVIVAL TRILOGY



the vampire journals



(BOOK 4 IN THE SHERIFFS' RING)

A QUEST OF HEROES

MORGAN RICE



Audible audio edition

Lyssnar!

[Amazon](#)

[Audible](#)

[iTunes](#)

Böcker av Morgan Rice

**THE SORCERER'S RING /
TROLLKARLENS RING**

**A QUEST OF HEROES
(Book #1) / HJÄLTARS VÄG**

**A MARCH OF KINGS (Book
#2) / KONUNGARS MARSCH**

**A FATE OF DRAGONS
(Book #3) / DRAKARS ÖDE**

**A CRY OF HONOR (Book
#4) / EN KAMP OM ÄRA**

A VOW OF GLORY (Book #5) / ÄRANS LÖFTE

A CHARGE OF VALOR (Book

**THE SURVIVAL TRILOGY /
ÖVERLEVNADSTRILOGIN**

**ARENA ONE: SLAVERUNNERS (Book
#1) / ARENA ETT: SLAVJÄGARNA**

ARENA TWO (Book #2) / ARENA TVÅ

**THE VAMPIRE JOURNALS /
EN VAMPYRS DAGBOK**

TURNED (Book #1) / OMVÄND

LOVED (Book #2) / ÄLSKAD

BETRAYED (Book #3) / FÖRRÅD

DESTINED (Book #4) / ÄMNAD

DESIRED (Book #5) / ÅTRÅDD

BETROTHED (Book #6) / TROLOVAD

VOWED (Book #7) / VIGD

Copyright © 2013 av Morgan Rice

Alla rättigheter förbehålls. Utöver vad som tillåts enligt U.S. Copyright Act 1976, så får inga delar av denna publikation reproduceras, distribueras eller överföras i någon form eller några medel, lagras i databas eller annan lagring, utan författarens tillåtelse.

Denna e-bok medför enbart rätt till din personliga läsning. E-boken får inte säljas vidare eller ges bort till andra. Om du önskar dela med dig av boken, vänligen köp ytterligare en kopia avsedd för mottagaren. Om du läser denna bok utan att själv ha köpt den, eller om den inte var köpt enbart för dig, vänligen återlämna den och köp ditt eget exemplar. Tack för att du respekterar författarens hårda arbete med boken!

Boken är ett skönlitterärt verk av fiktion. Namn, karaktärer, företag, organisationer, platser, tillställningar och händelser är produkter av författarens fantasi eller använda med skönlitterära ändamål. Eventuella likheter med verkliga personer, levande eller döda, är fullkomligt slumpartade.

Upphovsrätt för omslagsbilden tillhör Bob Orsillo och brukas enligt licens från Shutterstock.com.

"Kom inte mellan draken och dess vrede."

William Shakespeare
Kung Lear

Kapitel ett

Kung McCloud red i sporrsträck nedför branten, rätt över Högländerna och in på MacGils sida av Ringen, med hundratals män i ryggen och ett fast grepp om hästen i galopp nedför berget. Han lutade sig bakåt, höjde piskan och slog hårt mot hästens sidor. Den behövde inte sporras, men han njöt i alla fall av att piska. Han trivdes med tillfoga djur smärta.

McCloud nästan dreglade inför synen inför honom: en idyllisk bergsby i MacGils rike, med männen obeväpnade ute på fälten och kvinnorna hemma för att hänga tvätt, lättklädda i sommarvädret. Dörrar stod öppna till husen, kycklingar sprang fritt omkring, och grytor med middagsmat stod redan och kokade. Han tänkte på allt han skulle förstöra, allt byte han skulle ta, kvinnorna han skulle föröda – och leendet blev bara bredare. Han kände nästan smaken av allt blod han skulle spilla.

De red och red allt närmare, och det dånade som åska genom landskapet av alla hästar. Och till sist var det någon som såg dem: byvakten, en patetisk låtsassoldat – inte mer än en tonåring med spjut i handen – som vände sig om vid ljudet av deras ankomst. McCloud hann få en ordentlig bild av hans ögonvitor och se rädslan och paniken i ansiktet. Det var en sömnig provinsby, och pojken hade förmodligen aldrig varit i närheten av strid. Han var sorgligt oförberedd.

McCloud slösade inte med tiden: han ville vara först att döda,

som alltid i strid. Hans män visste det tillräckligt väl för att se till att han fick det.

Han piskade hästen igen tills den skriade, ökade takten och hann ännu längre framför de andra. Han lyfte sin förfaders spjut – en massiv järntingest – och lutade sig bakåt, och kastade.

Som alltid träffade han vad han önskade: pojken hade knappt hunnit vända sig när spjutet, med ett susande, sjönk in i ryggen och naglade honom fast mot ett träd. Blod välde ned över ryggen, tillräckligt för att signalera ännu en bra dag för McCloud.

McCloud höjde ett rop av tillfredsställelse där de fortsatte storma fram, över MacGils bästa marker, genom den gula majsen som nådde till hästens flanker och fram mot bygrinden. Dagen var som en tavla, nästan för vacker för all förödelse de skulle till att sprida.

De galopperade genom den oskyddade grinden till byn, som så aningslöst förlagts så långt ut i Ringens utmarker, så nära Högländerna. *De borde ha vetat bättre*, tänkte McCloud, samtidigt som han med yxan högg ned träskylten med namnet på platsen. Snart skulle han döpa om den.

Hans män nådde fram, och överallt hördes plötsligt skrik, av kvinnor, barn, gamlingar, och vem som än hade oturen att befinna sig hemma på denna gudsförgätta plats. Där var kanske ett hundratal olyckliga själar, och McCloud var fast besluten att de alla skulle få betala. Han lyfte yxan högt över huvudet och siktade in sig på en av kvinnorna, en som sprang för livet, med ryggen mot honom, i ett försök att ta sig till tryggheten i hemmet.

Det skulle det inte bli något av.

Yxan slog ned på baksidan av vaden och hon föll med ett skri, precis som McCloud planerat. Han hade inte önskat döda: bara skadskjuta. Trots allt ville han ju ha henne vid liv för alla nöjen han tänkt sig med henne efteråt. Han hade valt väl: en kvinna med långt, vilt blont hår och smala höfter, knappast mer än arton. Hon skulle bli hans. Och när han var färdig, då skulle han kanske ta livet av henne. Eller inte. Kanske skulle han behålla henne som slav.

Han vrålade av ren lycka när han red ikapp henne och kastade sig av hästen mitt i steget, landade på henne och slog henne till marken. Han rullade runt med henne i gruset, kände stötarna mot marken, och log och njöt av känslan av att leva livet.

Äntligen fanns det någon mening med livet igen.

Kapitel två

Kendrick stod mitt i stormens öga, i vapensalen, omgiven av mängder av vapenbröder som alla var härdade medlemmar av Silvergardet. Han såg stilla tillbaks på Darloc, befälhavaren i den kungliga vakten som skickats på det olycksaliga uppdraget. Vad hade Darloc tänkt sig egentligen? Trodde han verkligen att han kunde marschera in här, rakt in i vapensalen för att arrestera Kendrick, den mest älskade av hela kungafamiljen – och mitt framför ögonen på hans vapenbröder? Trodde han verkligen att de bara skulle stå och se på och låta det ske?

Han hade grovt underskattat Silvergardets lojalitet till Kendrick. Även om Darloc haft giltiga anklagelser för en arrest – och de här var det definitivt inte – tvivlade Kendrick stort på att hans kamrater skulle tillåta att han släpades bort. De var lojala, på liv och död. Det var vad man trodde på i Silvergardet. Han skulle ha reagerat på samma sätt om någon av hans vapenbröder hotades. Trots allt, alla hade de tränat tillsammans och kämpat tillsammans, med livet som insats.

Kendrick kände hur spänningen hängde tung i tystnaden i rummet. Silvergardet hade vapnen dragna mot den handfull av vakter som stod där och trampade, alltmer osäkert för var minut. De måste ha förstått att det skulle bli rena slakten om någon av dem försökte sig på något med svärdet – och klokt nog så lät de bli. De stod kvar och väntade på order från befälet, Darloc.

Darloc svalde hårt och såg nervös ut. Han insåg att läget var hopplöst.

”Det verkar som att du tog med för få män”, svarade Kendrick lugnt och med ett leende. ”En handfull män ur kungsvakten mot hundra ur Silvergardet. Ett hopplöst fall.”

Darloc rodnade, och var samtidigt väldigt blek. Han harklade sig.

”Min herre, vi tjänar alla samma rike. Jag har ingen önskan att strida mot er. Ni har rätt: det här är en strid vi inte kan vinna. Om ni så befäller, så ger vi oss av och tillbaks till kungen.

”Men ni förstår att Gareth bara kommer skicka fler män efter er. Andra män. Och ni vet vart det hela slutar. Ni kanske dödar dem alla – men vill ni verkligen ha era vapenbröders blod på era händer? Vill ni verkligen tända gnistan till ett inbördeskrig? Era män skulle våga livet för er, ta död på vem som helst. Men är det verkligen rätt mot dem?”

Kendrick såg på honom och tänkte igenom alltsammans. Darloc hade en poäng. Han ville inte att några av hans män skulle såras, inte för hans skull. Han kände ett överväldigande behov av att skydda dem från allt dödande, oavsett vad det till sist betydde för honom själv. Och oavsett allt avskyvärt som man kunde säga om hans bror, Gareth, oavsett hur uselt han regerade, så ville Kendrick inte ha ett inbördeskrig – i alla fall inte för sin egen skull. Det fanns andra sätt. Han hade lärt sig att direkt konfrontation inte alltid var det mest verksamma.

Kendrick sträckte fram handen och sänkte långsamt sin väns,

Atmes, svärd. Han vände sig och såg mot de andra i Silvergardet. Han överväldigades av tacksamhet över att de ställt upp till hans försvar.

”Kamrater av Silvergardet”, utropade han. ”Jag är djupt rörd över att ni kommit till mitt försvar, och jag kan lova att det inte är förgäves. Ni känner mig, och vet att jag inte haft något med min fars, vår förre kungs, död att göra. Och när jag finner den verkliga mördaren, som jag redan anar vem det är från den här ordern att arresteras mig, då blir jag den förste att ta hämnd. Jag är falskt anklagad. Men trots det önskar jag inte bli den som startar ett inbördeskrig. Så jag ber er, sänk era vapen. Jag tänker låta dem ta mig utan strid, för en man inom Ringens rike skall inte strida med en annan. Om det ännu finns någon rättvisa, då kommer sanningen också fram – och då är jag snart bland er igen.”

Männen ur Silvergardet sänkte långsamt och motvilligt sina vapen, samtidigt som Kendrick vände sig mot Darloc. Kendrick klev fram och gick med Darloc mot dörren, omgiven av kungsvakter. Han gick stolt och rakryggad i mitten. Darloc försökte inte sätta bojor på honom – utav respekt, eller rädsla, eller för att han visste att Kendrick var oskyldig. Kendrick skulle själv gå till sitt fängelse. Men han skulle inte ge upp så lätt. På något sätt skulle han rentvå sitt namn, befria sig från fängelsehålan – och dräpa sin fars mördare. Även om det var hans egen bror.

Kapitel tre

Gwendolyn stod långt ned i djupen av slottet, med sin bror Godfrey vid sidan, och såg stint på Steffen, som stod där och skruvade på sig och vred sina händer. Han var en underlig figur – inte bara för att han var missbildad och puckelryggig, utan för han tycktes fylld av en rastlös, nervös energi. Ögonen slutade aldrig röra på sig och händerna grep om varandra, som om han plågades av skuld känslor. Han vaggade fram och åter, från den ena foten till den andra, och hummade med en djup röst för sig själv. Alla år här nere, tänkte Gwen, alla år i isolering, hade gjort honom till en märklig individ.

Hon väntade på att han skulle öppna sig, berätta vad som hänt hennes far. Men sekunderna blev till minuter och svetten flöt allt ymnigare i Steffens panna och han vaggade snabbare och snabbare, men inget kom. Den djupa, tunga tystnaden fortsatte, avbruten då och då bara av hans hummande läten.

Gwen började själv svettas där nere, bland eldstäderna som sprakade alltför nära en sommardag som den här. Hon ville få det här avslutat, gå därifrån – och aldrig mer komma tillbaks. Hon granskade Steffen, försökte läsa av hans ansiktsuttryck, förstå vad som pågick i hans inre. Han hade lovat att berätta något för dem, men nu hade han tystnat. När hon såg på honom förstod hon att han börjat ångra sig. Uppenbarligen var han rädd. Han hade något att dölja.

Till sist harklade sig Steffen.

”Någonting föll ned från schaktet den där natten, det erkänner jag”, började han, med blicken någonstans på golvet, utan att se dem i ögonen. ”Men jag är inte säker på vad det var. Det var av metall. Vi bar ut latrinkitteln på natten, och jag hörde hur något föll i floden. Något som var annorlunda. Alltså”, sa han, och harklade sig igen, ”vad det än var så spolades det bort av floden.”

”Är du helt säker?”, sa Godfrey uppfordrande.

Steffen nickade ivrigt.

Gwen och Godfrey utväxlade blickar.

”Fick du inte ens en snabb titt?”, fortsatte Godfrey.

Steffen skakade på huvudet.

”Men du nämnde en dolk. Hur visste du att det var en dolk om du inte såg den?”, frågade Gwen. Hon var säker på att han ljög. Hon visste bara inte varför.

Steffen harklade sig.

”Jag sa det för att jag antog att det var en dolk”, svarade han.

”Den var liten och av metall. Vad kunde det annars vara?”

”Men undersökte du botten av kitteln?”, frågade Godfrey.

”Efter att du tömt den? Kanske ligger den fortfarande där i botten.”

Steffen skakade på huvudet.

”Jag tittade efter i botten”, sa han. ”Det gör jag alltid. Tomt. Vad det än var så spolades det bort. Jag såg att det flöt iväg.”

”Men om den var av metall, hur kunde den flyta?”, frågade

Gwen.

Steffen harklade sig, och ruskade på axlarna.

”Floden är märklig”, svarade han. ”Tidvattenströmmarna är starka.”

Gwen och Godfrey utväxlade skeptiska blickar, och hon såg att inte heller hennes bror trodde på Steffen.

Gwen kände sig alltmer otålig. Och nu dessutom förbluffad. Bara ett ögonblick tidigare hade Steffen lovat att han skulle berätta allt. Men det verkade som om han plötsligt ändrat sig.

Gwen tog ett steg närmare och såg bistert på honom, övertygad om att han hade något att dölja. Hennes ansikte hårdnade, och samtidigt kände hon sin fars styrka strömma genom kroppen. Hon var fast besluten att ta reda på vad han egentligen visste – särskilt om det skulle hjälpa henne att finna faderns mördare.

”Du ljuger”, sa hon, med is och stål i rösten och en styrka som till och med förvånade henne själv. ”Vet du vad straffet är för den som ljuger för en medlem av kungafamiljen?”

Steffen vred sin händer och han nästan hoppade undan, med en blick upp mot henne som han sedan skyndsamt vände bort.

”Jag är ledsen”, sa han. ”Jag är ledsen. Snälla, jag har inget mer att berätta.”

”Du frågade tidigare om du skulle skyddas från fängelse om du berättade allt du visste”, sa hon. ”Men du har inte sagt någonting alls. Varför skulle be oss om en sån sak om du inte hade något att berätta?”

Steffen slickade sig om läpparna och såg ned i golvet.

”Jag... jag... eh”, började han, och slutade. Han harklade sig. ”Jag var rädd att... att jag skulle råka illa ut för att jag inte rapporterat att något fallit ned i schaktet. Det är alltsammans. Jag är ledsen. Jag vet inte vad det var för något. Den är borta nu.”

Gwens ögon smalnade av. Hon stirrade på honom, försökte gå till botten med den här märkliga typen.

”Vad hände egentligen med din förman?”, frågade hon, besluten att hålla kvar honom på kroken. ”Vi har hört att han försvunnit. Och att du hade något med saken att göra.”

Steffen skakade på huvudet, om och om igen.

”Han gick iväg”, svarade Steffen. ”Det är det enda jag vet. Jag är ledsen. Jag vet inget som kan vara till hjälp för er.”

Plötsligt hördes ett högt, susande ljud genom rummet och de vände sig om och såg avfall komma flygande ned genom schaktet och landa med ett stort plask i den väldiga latrinkitteln. Steffen vände sig och sprang bort genom rummet, fram till kitteln. Han stod intill den och såg den fyllas upp av avskräde från våningarna högre upp.

Gwen vände sig och såg på Godfrey, som såg tillbaks på henne. Han hade ett lika förbryllat uttryck i ansiktet.

”Vad det än är som han döljer”, sa hon, ”så kommer han inte att berätta det.”

”Vi kan kasta honom i fängelse”, sa Godfrey. ”Det får honom kanske att tala.”

Gwen skakade på huvudet.

”Jag tror inte det. Inte den där. Uppenbarligen är han oerhört rädd. Jag tror att det är något med hans förman. Han plågas av något, och jag tror inte att det har med vår fars död att göra. Jag tror att han vet något som kan vara till hjälp – men det verkar som att han bara blir tystare av att bli ställd mot väggen.”

”Så vad skall vi göra då?”, undrade Godfrey.

Gwen stod där och funderade. Hon kom ihåg en av sina vänner, från barndomen, som en gång blev påkommen med att ljuga. Hon mindes att föräldrarna försökt på alla sätt att få henne att säga sanningen, utan resultat. Det var först några veckor senare, när alla till sist lämnat henne ifred, som hon självmant trädde fram och erkände alltsammans. Gwen anade att det var samma sak med Steffen, att han bara skulle bli tystare om de trängde sig på, att han måste få utrymme att berätta på egen hand.

”Vi ger honom lite tid”, sa hon. ”Låt oss söka på andra ställen, se vad vi kan komma fram till, och komma tillbaks hit när vi har mer att gå på. Jag tror att han kommer att öppna sig. Han är bara inte redo för ännu.”

Gwen vände sig och blickade bort mot honom där han stod och såg avfallet fylla upp kitteln. Hon var säker på att han skulle leda dem till faderns mördare. Hon visste bara inte hur. Hon undrade vad slags hemligheter som dolde sig där djupt i hans sinne.

Han var en underlig figur, tänkte Gwen. Verkligen mycket märklig.

Kapitel fyra

Thor försökte andas och samtidigt blinka bort vattnet som rann över ögonen, näsan, munnen och strömmade ned överallt runt honom. Efter att ha kanat över båten hade han till sist lyckats greppa tag i relingen, och hålla fast vid den för glatta livet, mot den obönhörliga kraften av vattnet som försökte bryta hans grepp. Varenda muskel i kroppen skakade, och han visste inte hur mycket längre han skulle orka hålla sig fast.

Runtomkring honom gjorde hans vapenbröder samma sak, höll sig allt de orkade i vad som helst som hindrade dem från att spolas av båten. På något sätt lyckades de.

Dånet var öronbedövande, och han hade svårt att se mer än någon meter framför sig. Trots att det var dag och sommar var regnet kallt, och det slog en kyla i honom som han inte kunde skaka av sig. Kolk stod upp och blängde med händerna på höfterna, lika okänslig som regnväggen själv, och skällde ut order åt alla håll.

”TILLBAKS TILL ERA PLATSER!”, skrek han. ”RO!”

Kolk tog själv plats och började ro, och snart hade också pojkarna kravlat över däckets och bort till sina platser. Thors hjärta bultade när han släppte taget och kämpade sig fram över däckets. Krohn gnällde, innanför skjortan, när Thor halkade och föll hårt i däckets.

Han ålade resten av vägen och hade snart hittat tillbaks till sin

plats.

”BIND FAST ER!”, skrek Kolk.

Thor tittade ned och såg rep med knopar under roddarbänken. Först nu insåg han vad de skulle vara bra för: han böjde sig och knöt ett runt handleden, så att han var kedjad till bänken och åran.

Det fungerade. Han slutade glida omkring. Och snart kunde han ro.

Runtomkring honom började pojkarna slita. Reece hade platsen framför honom, och Thor kände båten röra sig. Inom några minuter började väggen av regn att lätta framför dem.

Han rodde och rodde, med kroppen brännande under det märkliga regnet och smärta i varenda muskel. Till sist stillnade dropparna, och Thor kände hur allt mindre föll över huvudet. Snart var de ute igen under en solig himmel.

Thor såg sig omkring, chockad: det var alldeles torrt, klart. Det var det märkligaste han varit med om: halva båten låg under en torr, skinande sol, medan det plaskade över den andra halvan, den sista biten av båten på väg ut ur regnväggen.

Till sist var hela fartyget under en klar, blå och gul himmel, med varm sol som strålade ned över dem. Det var tyst nu, med regnväggen som snabbt avlägsnade sig, och alla hans vapenbröder såg som bedövade på varandra. Det var som om de gått genom ett draperi, in i en annan värld.

”HÅLL UPP!”, ropade Kolk.

Runtom Thor släppte pojkarna sina åror med ett kollektiv stön, flämtande och andfådda. Thor gjorde detsamma och kände

varje muskel i kroppen darra, tacksamma över att få vila. Han böjde sig fram, flämtade efter andan och försökte få sina värkande muskler att slappna av, samtidigt som båten nu gled in över dessa nya vatten.

Thor återfick fattningen till sist och ställde sig och såg sig omkring. Han blickade ned mot vattnet och såg att det ändrat färg: det var nu ljust, glödande rött. De hade kommit till ett nytt hav.

”Drakarnas hav”, sa Reece, som förbluffad såg ned i vattnet intill honom. ”Det påstås att det röda kommer från blodet av alla offer.”

Thor såg ned i djupen. Det bubblade här och var, och på avstånd reste sig märkliga odjur snabbt över ytan, för att sedan dyka igen. Inget stannade tillräckligt länge för att han skulle få en ordentlig titt, men vad han såg gav ingen lust att pröva lyckan och luta sig närmare.

Thor vände sig och såg sig omkring, helt desorienterad. Allt på den här sidan väggen verkade så annorlunda, så främmande. En lätt, röd dimma hängde i luften, svävande strax över vågorna. Han såg ut över havet och märkte mängder av utspridda små öar, som stenar att kliva på mot horisonten.

En frisk bris blåste upp och Kolk steg fram och röt:

”HISS SEGLEN!”

Thor satte sig i rörelse med de andra, greppade linorna och drog för att fånga brisen. Seglen fylldes och en vindby drog iväg med dem. Han kände båten röra sig, snabbare än någonsin

tidigare, och märkte att de siktat in sig på öarna. Båten hävde sig på väldiga dyningar som dök upp från ingen stans och gungade dem upp och ned med mjuka rörelser.

Thor klev fram mot fören, lutade sig mot relingen och såg ut. Reece kom upp vid hans ena sida, och O'Connor upp på den andra. De stod sida vid sida, och Thor såg öarna snabbt närma sig. De stod tysta en lång stund, och Thor njöt av de fuktiga vindarna och kände kroppen slappna av.

Till sist gick det upp för Thor att det var en särskild ö som de var på väg mot. Den växte sig allt större inför deras ögon, och han kände en kall kåre när han insåg att vart de var på väg.

”Dimmornas ö”, sa Reece, bävande.

Thor såg förundrad på den. Öns silhuett blev allt tydligare – den var klippig, skrovlig och ofruktbar, och den sträckte sig, lång och smal, flera kilometer åt vart håll, formad som en hästsko. Enorma vågor vräkte ned över stränderna, med ett muller som hördes ända därutifrån, och det stänkte våldsamt när de slog in i de väldiga klippblocken. Bakom blocken låg inte mer än en smal landremsa, och sedan reste sig en bergvägg rätt upp i luften. Thor kunde inte begripa hur det var tänkt att de skulle ta sig i land.

Som för att göra det ännu märkligare hängde en röd dimma över ön, som en dagg som gnistrade i solen. Det såg illavarslande ut. Thor kände att det var något omänskligt, övernaturligt med den här platsen.

”Det sägs att den funnits där i årmiljoner”, fortsatte O'Connor. ”Att den är äldre än Ringen. Till och med äldre än Imperiet.”

”Den är drakarnas”, sa Elden, som klev fram intill Reece.

Den andra solen sjönk nu inför ögonen på Thor. På bara ett ögonblick gick dagen från klar och solig till solnedgång, med himlen fläckad av rött och purpur. Han kunde knappt tro sina ögon: han hade aldrig sett solen röra sig så snabbt. Han undrade vad mer som var främmande i den här delen av världen.

”Finns det en drake här på ön?”, frågade Thor.

Elden skakade på huvudet.

”Nej. Men jag har hört att den finns i närheten. Det sägs att den röda dimman skapas av drakens andhämtning. Han andas om natten på en ö i närheten, och vinden för hit den dimma som täcker ön på dagen.”

Thor hörde ett plötsligt oljud. Först lät det som ett lågt muller, som åska, tillräckligt långt och högt för att få hela båten att skälva. Krohn, som fortfarande höll sig innanför hans skjorta, drog in huvudet och gnällde.

Alla andra vände sig om, och även Thor blickade bort. Någonstans där borta mot horisonten anade han konturen av flammor som böljade upp mot solnedgången och sedan försvann i en svart rök, som ett vulkanutbrott.

”Draken”, sa Reece. ”Nu är vi på dess territorium.”

Thor svalde hårt, undrande.

”Men hur kan vi då vara säkra här?”, frågade O’Connor.

”Ni är inte säkra någonstans”, hördes en ljudlig stämma.

Thor snodde runt och såg Kolk stå där, med händerna på höfterna och blicken över deras huvuden mot horisonten.

”Det är själva tanken med ’de hundra’, att varje dag leva med risken att dö. Det här är ingen övning. Draken finns nära och det finns inget som kan hindra honom från att anfalla. Förmodligen gör han det inte, eftersom han svartsjukt vaktar skatten på sin egen ö, och drakar ogillar att lämna sina skatter obevakade. Men ni kommer höra hans rytande, och se hans flammor om nätterna. Och om vi på något sätt skulle reta upp honom, då kan ingen säga vad som händer.

Thor hörde ännu ett lågt muller, såg en ny flamma slicka horisonten och hörde hur vågorna slog över ön när de kom allt närmare. Han blickade upp mot de branta klipporna – en vägg av sten – och undrade hur de någonsin skulle ta sig upp till torra land, på toppen av ön.

”Men jag ser ingenstans att landsätta båten”, sa Thor.

”Det vore alltför enkelt”, replikerade Kolk.

”Men hur skall vi då komma upp på ön?”, frågade O’Connor. Kolk flinade elakt ned mot dem.

”Ni simmar”, sa han.

För ett ögonblick undrade Thor om han skämtade, men sedan såg han på minen att så inte var fallet. Thor svalde hårt.

”Simma?”, upprepade Reece klenroget.

”Men det är ju fullt med odjur i de här vattnen!”, sa Elden.

”Nå, det är nu det minsta av alla problem”, fortsatte Kolk.

”Tidvattenströmmarna här är förrädiska, man sugts ned av malströmmarna och slås in i de där vassa klipporna av vågorna. Och vattnet är hett. Och om ni lyckas ta er förbi klipporna så

måste ni ändå lista ut ett sätt att klättra uppför bergväggen där för att nå torra land. Om inte havsodjuret tar er först förstås. Välkomna till ert nya hem.”

Thor blev stående med de andra intill relingen, med blicken fästad mot det skummande havet där nere. Vattnet virvlade runt som ett levande väsen, med tidvattenströmmar som växte sig starkare för var sekund och skakade båten och gjorde det allt svårare att hålla sig på fötter. Vattnet rasade där nere, fräste med en klarröd färg som liknade blod från helvetet självt. Och värst av allt, av och till bröt odjur upp över ytan och slog samman käftarna, och dök igen.

Plötsligt lade skeppet ankar, lång från land, och Thor svalde. Han såg upp mot klubblocken som kantade ön och undrade hur de skulle klara sig dit. Vågornas brakande blev högre för var sekund och tvingade de andra att skrika för att höras.

Flera små roddbåtar sänktes ned i vattnet och lotsades sedan lång från skeppet av kaptenen, minst trettio meter. Så lätt skulle de inte få det: de skulle bli tvungna att simma för att nå dem.

Tanken fick det att vända sig i Thors mage.

”HOPPA!”, skrek Kolk.

För första gången var Thor rädd. Han undrade om det gjorde honom till mindre av en legionär än de andra, mindre av en krigare. Han visste att krigare skulle var orädda, oavsett vad som hände. Men nu var han tvungen att erkänna för sig själv att han var rädd. Han avskydde det, och önskade att han inte var det. Men det var han.

Men när Thor tittade sig omkring och såg de andra pojkarnas skräckslagna ansikten kändes det bättre. Alla i närheten stod intill relingen, som fastfrusna av rädsla, med blickarna mot vattnet. I synnerhet en av pojkarna var så rädd att han skakade. Det var pojken från övningen med sköldarna, han som varit för rädd och som tvingats springa runt fältet istället.

Kolk måste ha anat det, eftersom han banade väg över båten på väg mot honom. Kolk tycktes oberörd av vinden som blåste bak håret på honom, och klev fram med en grimas i ansiktet, som om han var redo att besegra naturen själv. Han kom upp till pojken och blängde allt strängare.

”HOPPA!”, vrålade Kolk.

”Nej!”, svarade pojken. ”Jag kan inte! Jag gör det inte! Jag kan inte simma! Ta mig tillbaks hem!”

Kolk gick rätt fram mot pojken, som börjat dra sig undan från relingen, grep honom i skjortan och slet honom rätt upp i luften.

”Då skall du lära dig att simma!”, morrade Kolk, och sedan, till Thors stora förskräckelse, slängde han pojken överbord.

Pojken flög genom luften, skrikandes de tre, fyra meterna ned mot det rasande havet. Han landade med ett plask och flöt sedan, vilt fäktande, upp till ytan, flämtande efter luft.

”HJÄLP!”, skrek han.

”Vilken är Legionens första lag?”, skrek Kolk ut till de andra pojkarna på skeppet, utan en blick på pojken i vattnet.

Thor var vagt bekant med det rätta svaret, men alltför distraherad av synen av pojken som drunknade där nere i vattnet

för att svara.

”Att hjälpa den legionär som är i nöd!”, skrek Elden.

”Och är han i nöd?”, vrålade Kolk, med fingret pekande mot pojken där nere.

Pojken lyfte armarna, steg och sjönk i vattnet medan de andra pojkarna stod på däck, för rädda för att dyka efter.

I det ögonblicket hände något märkligt med Thor. När han fokuserade på pojken som höll på att drunkna var det som att allt annat sjönk undan. Thor tänkte inte längre på sig själv. Att han själv kunde dö föll honom inte in. Havet, vidundren, strömmarna... allt gled åt sidan. Allt han kunde tänka på var att rädda någon annan.

Thor klev upp på den breda ekrelingen, böjde knäna, och kastade sig, utan att tänka, högt upp i luften och med huvudet först mot de fräsande, röda vågorna där nere.

Kapitel fem

Gareth satt på sin fars tron i stora salen, strök med händerna över armstödets lena trä och såg ut över scenen framför sig: tusentals av hans undersåtar hade trängt sig samman i salen, anlända från alla delar av Ringen för att beskåda den här unika händelsen och se om han kunde lyfta Ättesvärdet. Se om han var den utvalde. Inte sedan hans far varit ung hade folket fått en chans att se det lyftas – och ingen verkade vilja missa det. Upphetsningen hängde som ett moln i luften.

Gareth själv var helt bedövad av förväntan. Han såg rummet fortsätta att fyllas, mer och mer folk tränga ihop sig, och började undra om hans fars rådgivare inte haft rätt, om det verkligen inte varit en dålig idé att ceremonin i den stora salen och inför allmänheten. De hade manat honom att pröva i den lilla, avskilda svärds-kammaren, enligt resonemanget att det då skulle finnas färre vittnen om han misslyckades. Men Gareth litade inte på faderns gamla rådgivare. Han litade mer på sitt eget öde än på sin fars män, och han ville att hela riket skulle se vad han utträttat, att de skulle vara där som vittnen om att han var den utvalde. Han ville ha det ögonblicket inskrivet i historien. Ögonblicket då hans öde uppenbarats.

Gareth hade anlant till salen i stil, stegat fram omgiven av sina rådgivare, med krona och mantel och spiran i hand – han ville att de alla skulle veta att han, och inte hans far, var den sanne

kungen, den verkliga MacGil. Precis som han förväntat så hade det inte tagit lång tid att känna att det här var hans slott, och hans undersåtar. Nu ville han att folket skulle känna det också, att denna maktuppvisning skulle ses av så många som möjligt. Efter idag skulle de veta med all säkerhet att han var deras ende sanne kung.

Men nu när han satt där ensam på tronen, med blickarna bort mot det tomma järnstället i salens mitt, där svärdet skulle placeras – upplyst av en ensam solstråle som flödade ned från taket – var han inte längre så säker. Vikten av vad han skulle göra tyngde honom. Det var ett oåterkalleligt steg, utan återvändo. Vad skulle hända om han misslyckades? Han försökte skjuta undan tanken.

Den väldiga dörren i salens borte ända öppnades med ett knarrande, och efter en stunds upphetsat hyschande föll en förväntansfull tystnad i rummet. In marscherade ett dussin av hovets starkaste män med svärdet emellan sig, och alla baxnande under tyngden. Sex män bar på var sida, i långsam marsch, ett steg i taget fram mot svärdets viloplats.

Gareths puls slog snabbare när han såg det närma sig. För ett ögonblick tappade han självförtroendet – om dessa tolv män, större än några han någonsin sett, knappt kunde lyfta det, vad hade han då för chans? Men han försökte göra sig av med sådana tankar – nyckeln till svärdet var ödet, trots allt, inte styrka. Och han tvingade sig själv att tänka att det var hans öde att vara just här, att vara MacGils förstfödde, att vara kung. Han sökte

i folkmassan efter Argon. Av någon anledning längtade han verkligen efter hans råd. Det här var den stund han som mest behövde honom. Av någon anledning kunde han inte tänka på någon annan. Men naturligtvis fanns han inte i närheten.

Till sist hade männen nått fram till mitten av salen med svärdet, in i ljuset av solstrålen, där de lade det ned på järnstället. Det slog i med en klang som ekade i salen. Det blev fullkomligt tyst.

Folkmassan drog sig instinktivt åt sidan, så att det bildades en led där Gareth kunde stiga fram för att försöka lyfta svärdet.

Gareth reste sig långsamt från tronen. Han njöt av ögonblicket, av all uppmärksamhet. Han kände allas ögon på sig. Han visste att ett ögonblick som det här inte skulle komma igen, när han hade hela rikets fullständiga, intensiva uppmärksamhet, när alla analyserade hans minsta rörelse. Han hade upplevt det här ögonblicket så många gånger för sitt inre öga, ända sedan barndomen. Och nu var det här. Han ville inte att det skulle ta slut.

Han gick trappstegen ned från tronen, ett i taget, och njöt av vart och ett. Han gick över den röda mattan och kände hur mjuk den var under hans fötter, närmare och närmare, mot ljusstrålen där framme, mot svärdet. Han gick som i en dröm. Han kände det som om han var utanför sin egen kropp. En del av honom tycktes redan många gånger ha gått över den här mattan, och i drömmen hade han höjt svärdet miljoner gånger. Det fick honom att ännu mer känna det som att det var hans öde att höja det, som

att han nu steg rätt in i ödet.

Han såg det framför sig, hur det skulle gå till: han skulle djärvt stiga fram, sträcka sig fram med bara en hand, och samtidigt som hans undersåtar böjde sig fram för att se skulle han plötsligt och dramatiskt höja det högt över huvudet. De skulle flämta, de skulle kasta sig på sina ansikten och förkunna att han var den utvalde, den viktigaste av alla MacGils konungar någonsin, den som var ämnad att styra för alltid. De skulle gråta av lycka inför synen. De skulle huka sig i fruktan inför honom. De skulle tacka Gud att de fått leva i denna tid och bevittna händelsen. De skulle dyrka honom som en gud.

Gareth närmade sig svärdet, som nu bara låg någon meter bort, och han kände hur han darrade inombords. Han steg in i solljuset, och fastän han hade sett svärdet många gånger förr, så häpnade han nu över dess skönhet. Han hade aldrig förr fått komma så nära, och nu häpnade han. Det var en upplevelse. En lång, skinande klinga av ett material som ingen lyckats fastställa, och det mest utsmyckade fäste han någonsin sett: klätt med ett vackert sidenliknande tyg, besatt med juveler av all slag, och graverat med falkens vapen. När han tog ännu ett steg närmare och lutade sig fram kände han kraften pulsera från vapnet. Den bultade. Han kunde knappt andas. Inom bara ett ögonblick skulle han hålla det i handen. Högt över huvudet. Glänsande i solskenet för hela världen att beskåda.

Han, Gareth, den store.

Gareth sträckte fram sin högra hand mot fästet och slöt

långsamt fingrarna runtom. Han kände varje juvel, alla detaljer, när han slöt greppet. En stark kraft strålade upp genom handen, genom armen, genom kroppen. Han hade aldrig känt något liknande. Det här var hans stund. Hans stund för alltid.

Gareth tänkte inte ta några risker: han sträckte fram även sin andra hand och greppade runt svärdsfästet. Han slöt ögonen, drog efter andan.

Om gudarna så behagar, låt mig höja detta svärd. Ge mig ett tecken. Visa mig att jag är kung. Visa att jag är ämnad att styra.

Gareth bad tyst och väntade på ett svar, ett tecken, på det rätta ögonblicket. Men sekunderna tickade förbi. Tio sekunder, medan hela riket såg på, och han hörde ingenting.

Och så, plötsligt, såg han sin fars ansikte, bistert stirrande mot honom.

Gareth öppnade ögonen av fasa och försökte få bilden från tankarna. Hjärtat bultade, och han kände att det var ett olycksbådande varsel.

Det var nu eller aldrig.

Gareth böjde sig fram, och försökte, för allt han var värd att lyfta svärdet. Han slet av alla krafter, tills hela kroppen skakade.

Svärdet rörde sig inte. Det var som att försöka rubba jordens fundament.

Gareth slet ännu hårdare, och hårdare, och hårdare. Till sist så hårt att han stönade högt och skrek.

Ögonblicket efter kollapsade han.

Klingan hade inte rörts en centimeter.

En chockerad flämtning spred sig genom salen när han slog i golvet. Flera rådgivare hade rusat fram för att se hur han mådde, och han sköt dem våldsamt ifrån sig. Skamset kom han på fötter och ställde sig upp.

Han såg sig förödmjukad omkring på sina undersåtar, för att se hur de nu skulle betrakta honom.

De hade redan börjat vända om, var redan på väg mot utgångarna. Gareth såg besvikelsen i deras ansikten, såg att det för dem bara varit ännu ett misslyckat spektakel. Nu visste de, var och en av dem, att han inte var deras verkliga kung. Han var inte den ödesbestämde, inte den utvalde MacGil. Han var ingenting alls. Bara ännu en prins som kommit på tronen.

Gareth kände hur han brann av skam. Han hade aldrig känt sig mer ensam än då. Allt han hade föreställt sig ända från barndomen hade varit lögn. En vanföreställning. Han hade trott på sin egen saga.

Och det hade krossat honom.

Kapitel sex

Gareth gick fram och tillbaka i kammaren, och det gick runt i huvudet på honom. Han var som bedövd av misslyckandet med att lyfta svärdet och försökte få klart för sig vad det egentligen innebar. Han kände sig stum. Han kunde knappt tro att han varit så dum att han försökt lyfta det. Ättesvärdet, som ingen MacGil lyckats lyfta på sju generationer. Varför hade han trott att han var bättre än sina förfäder? Varför hade han tagit för givet att han skulle vara annorlunda?

Han borde ha vetat. Han borde ha varit försiktig, inte överskattat sig själv. Han borde ha nöjt sig med att helt enkelt ha sin fars tron. Varför skulle han nödvändigtvis gå för långt?

Nu visste alla hans undersåtar att han inte var den utvalde. Nu skulle det påverka hela hans regering. Nu skulle de kanske ha fler skäl att misstänka honom för faderns död? Han såg redan att folk tittade på honom ett nytt sätt, som om han var ett spöke, som om de redan förberedde sig på nästa kungs ankomst.

Och ännu värre var att Gareth, för första gången i livet, börjat tvivla på sig själv. Hela livet hade han sett sitt öde klart. Han hade varit säker på att det var hans uppgift att ta faderns plats och styra, och att höja svärdet. Självförtroendet hade skakats i grunden. Nu var han inte säker på någonting alls.

Och allra värst. Han kunde inte få bort den där bilden av faderns ansikte, som dykt upp strax innan han försökt lyfta. Hade

det varit hämnaden?

”Bravo”, hördes en långsam, sarkastisk stämma.

Gareth snurrade runt, chockad över att någon var där, inne i kammaren. Han kände genast igen rösten. Han hade blivit alltför bekant med den genom åren, och lärt sig att hata den. Det var hans hustrus röst.

Helena.

Där stod hon, i bortre hörnet av rummet och såg på honom samtidigt som hon rökte sin opiumpipa. Hon drog in djupt, höll andan, och andades ut långsamt. Hennes ögon var blodsprängda, och han såg att hon rökt för länge.

”Vad gör du här?”, frågade han.

”Det här är trots allt min brudkammare”, svarade hon. ”Jag gör vad jag vill här. Jag är din hustru. Och din drottning. Glöm inte det. Jag styr det här riket lika mycket som du. Men efter din katastrof idag så är förstas *styr* ett begrepp som man inte skall för mycket på allvar.”

Gareth blev eldröd i ansiktet. Helena lyckades alltid slå till så långt under bältet det gick, och när det var minst lämpligt. Han avskydde henne mer än någon annan kvinna han mött. Han kunde knappt begripa att han gått med på att gifta sig med henne.

”Jaså det gör du?”, spottade Gareth fram, och klampade fram mot henne, kokande av ilska. ”Då glömmer du att jag är kung, din slampa, och att jag kan kasta dig lika väl som någon annan i riket i fängelse, oavsett om du är min hustru eller inte.”

Hon skrattade, kort och hånfullt.

”Och sen då?”, bet hon ifrån. ”Så att dina nya undersåtar får börja grunna över din sexuella läggning? Nej, jag tvivlar starkt på det. Inte i Gareths ränksmidande universum. Inte i huvudet på den man som mest av allt bryr sig om vad man tänker om honom.”

Gareth stannade framför henne. Han insåg att hon såg rakt igenom honom, vilket retade honom på djupet. Han insåg vad hon hotade med och att det var meningslöst att gräla med henne. Så han blev stående, tyst och väntande och med knutna nävar.

”Vad är det du vill egentligen?”, sa han långsamt och försökte hålla kontrollen, för att undvika att göra något överilat. ”Du kommer inte på besök utan att vilja ha någonting.”

Hon skrattade torrt och retfullt.

”Jag tar vad jag vill ha. Jag har inte kommit för att be om något. Utan för att berätta något för dig: hela riket har just sett dig misslyckas med att lyft svärdet. Vad innebär det för oss?”

”Vad menar du med *oss*?”, frågade han och undrade vad hon egentligen var ute efter.

”Ditt folk vet nu vad jag alltid har vetat: att du är ett misslyckande. Att du inte är den utvalde. Gratulerar. Nu är det åtminstone officiellt.

Han blängde tillbaks.

”Min far lyckades inte lyfta svärdet. Det hindrade inte honom från att styra effektivt som kung.”

”Men det påverkade hans styre”, snäste hon. ”Varje ögonblick av det.”

”Om du nu är så missnöjd med mina tillkortakommanden”, sa Gareth rasande, ”så kan du väl ge dig av härifrån? Lämna mig! Lämna vår fars till äktenskap. Jag är kung nu. Jag behöver dig inte längre.”

”Jag är glad att du tog upp just det”, sa hon, ”för det är precis därför jag kommit hit. Jag vill att du avslutar vårt äktenskap officiellt. Jag vill skiljas. Det finns en man jag älskar. En *riktig* man. En av dina riddare faktiskt. En krigare. Vi älskar varandra, sann kärlek. Olikt allt jag upplevt tidigare. Skilj dig från mig, så att jag kan sluta hålla den här affären hemlig. Jag vill att alla skall känna till vår kärlek. Och jag vill vara gift med honom.”

Gareth stirrade på henne, chockad. Han kände sig urholkad, som om en dolk just stötts i bröstet. Varför hade Helena varit tvungen att berätta? Varför just nu av alla tillfällen? Det var mer än han kunde ta. Det kändes som om världen sparkade på honom när han redan låg ned.

Gareth förvånades, mot sin vilja, av insikten att han faktiskt hade några känslor för Helena, för när han hörde orden om skilsmässa så gjorde det något med honom. Han blev upprörd. Motvilligt insåg han att han inte ville skiljas från henne. Om det kommit från honom hade det varit en sak. Men från henne, det var något helt annat. Han ville inte ge henne vad hon ville, och inte så lätt.

Och mest av allt undrade han hur en skilsmässa skulle påverka hans regering. En frånskild kung, det skulle väcka för många frågor. Och motvilligt insåg han att ha var svartsjuk på den

där riddaren. Och han sårades av att hon kastade det där med bristande manlighet i ansiktet på honom. Han ville hämnas. På dem båda.

”Det blir det ingenting av”, snäste han. ”Du är bunden till mig. Fast som min fru för evigt. Jag tänker aldrig låta dig gå. Och om jag någonsin får tag på den där riddaren du vänstrar med skall jag se till att han torteras och avrättas.”

Helena fräste tillbaks mot honom.

”Jag är *inte* din fru! Du är inte min man. Vår förening är en synd. Det har den varit från första dagen. Det var arrangerat för att ge makt. Det äcklar mig alltsammans – det har det alltid gjort. Och det har tagit ifrån mig en enda möjlighet att gifta mig på riktigt.”

Hon drog efter andan, alltmer rasande.

”Du ger mig min skilsmässa, eller så avslöjar jag vad för slags man du är för hela kungariket. Välj själv.”

Så vände hon ryggen mot honom, marscherade genom rummet och ut genom den öppna dörren, utan att ens bry sig om att stänga efter sig.

Gareth stod ensam i kammaren, hörde hennes fotsteg eka bort och kände en kall rysning som inte gick att skaka bort. Fanns det inget stadigt för honom att hålla fast i längre?

Han stod där och skakade och blickade på den öppna dörren, och förvånades över att se någon annan komma in. Han hade knappt hunnit ta in grälet med Helena och begripa alla hennes hot, när ett annat, alltför bekant ansikte klev in. Firth. Den

vanliga studsen i stegen var borta och han klev in försiktigt och med en skyldig min i ansiktet.

”Gareth?”, frågade han och lät osäker.

Firth stirrade på honom med vida ögon och Gareth kunde se hur dåligt han mådde. Han *borde* må dåligt, tänkte Gareth. Trots allt var det Firth som fått honom på tanken med svärdet, som till slut övertygat honom, som fått honom att tro att han var mer än han egentligen var. Vem visste egentligen, utan Firths viskningar hade han kanske aldrig försökt sig på att lyfta det?

Gareth vände sig mot honom, kokande av ilska. Äntligen hade han någon att rikta sin ilska mot. Firth var trots allt den som dödat hans far. Firth, den korkade stalldrängen, var den som fått in honom i den här soppan redan från början. Nu var han bara ännu en misslyckad tronföljare på MacGils ättelinje.

”Jag hatar dig”, väste Gareth. ”Vad blev det av dina löften? Din övertygelse om att jag skulle kunna lyfta svärdet?”

Firth svalde nervöst. Han var mållös. Tydligt hade han inget mer att säga.

”Förlåt mig herre”, sa han. ”Jag tog miste.”

”Det var mycket du tog miste på”, snäste Gareth.

Och verkligen, ju mer han tänkte på det, desto tydligare blev det hur fel Firth haft om allt. Faktum var att om det inte varit för Firth så hade hans far ännu varit i livet – och Gareth skulle inte befinna sig i det här eländet. Han skulle inte ha tyngden av regeringsmakten på axlarna och inget av allt det här skulle ha gått åt skogen. Gareth längtade tillbaks till en enklare tid, innan han

var kung, när hans far var i livet. Han kände en plötslig lust att vända allt tillbaks igen, till hur det brukade vara. Men det kunde han inte. Och Firth var orsaken till alltsammans.

”Vad gör du här?”, frågade Gareth.

Firth harklade sig, uppenbart nervös.

”Jag har hört rykten... viskningar bland tjänstefolket. Det påstås att din bror och syster ställer frågor. De har syns till i tjänstefolkets kvarter, inspekterat avfallsschaktet för att finna mordvapnet. Dolken jag använde för att döda din far.”

Gareth blev kall när han hörde de orden. Han blev stel av chock och av skräck. Kunde den här dagen verkligen bli värre?

Han harklade sig.

”Och vad fann de?”, frågade han, så torr i halsen att orden knappt kom fram.

Firth skakade på huvudet.

”Jag vet inte herre. Allt jag vet är att de misstänker något.”

Gareth kände på nytt hur hatet mot Firth vällde upp, mer än han trott var möjligt. Om det inte varit för hans klantighet, om han bara gjort sig av med dolken ordentligt, så skulle han inte vara i det här läget. Firth hade gjort honom sårbar.

”Jag tänker bara säga det här en gång”, sa Gareth och klev närmare Firth, ansikte mot ansikte och med sin bistraste min. ”Jag vill aldrig se dig igen. Förstår du vad jag säger? Gå härifrån och kom aldrig tillbaka. Jag kommer att förflytta dig till en tjänst långt härifrån. Och skulle du någonsin sätta din fot innanför de här slottsmurarna igen, då kan du vara säker på att jag får dig

arresterad.

”FÖRSVINN!”, skrek Gareth.

Tårarna välldes upp i Firths ögon, och han vände och flydde från rummet, med steg som ekade långt efter att han sprungit bort genom korridoren.

Gareth började tänka på svärdet igen, och på sitt misslyckade försök. Han kunde inte annat än se att han satt en stor olycka för sig själv i rörelse. Det kändes som om han just knuffat sig själv utför ett stup, som att han från detta ögonblick bara hade fallet att vänta.

Han blev stående, som fastrotad i stengolvet i den ekande tystnaden, i sin fars kammare, skälvande och undrande vad han egentligen satt igång. Han hade aldrig känt sig så ensam och så osäker på sig själv.

Var det så här det var att vara kung?

*

Gareth rusade upp för den vindlande spiraltrappan, våning efter våning på väg upp mot slottets högsta bröstvärn. Han var tvungen att få frisk luft. Han behövde plats och tid att tänka. Han behövde en utsiktsplats, där han kunde se ut över sitt rike, få en möjlighet att se sitt hov, sitt folk, och minnas att allt det här var hans. Att han, trots dagens alla mardrömslika händelser, fortfarande var kung.

Gareth hade sänt iväg sina tjänare och sprang ensam, våning

efter våning med andan i halsen. Han stannade till på ett av våningsplanen och böjde sig fram och hämtade andan. Tårar strömmade längs kinderna. Han såg fortfarande sin fars ansikte som blänga mot sig på varje ny våning.

”Jag hatar dig!”, skrek han ut i tomma luften.

Han kunde ha svurit på att han hörde hånskratt till svar. Hans fars skratt.

Gareth behövde komma bort. Han vände om och fortsatte springa, tills han äntligen kom upp till toppen. Han rusade ut genom dörren och slogs av den friska sommarluften i ansiktet.

Han tog djupa andetag, hämtade andan, njöt av solskenet och den varma brisen. Han tog av sig manteln, faderns mantel, och slängde den i golvet. Det var för varmt – och han hade inte längre lust att bära den.

Han skyndade fram till bröstväret och höll sig fast i stenväggen, andades in och blickade ned över sitt hov. Han såg den oändliga folkmassan, som aldrig tycktes ta slut, strömma ut ur slottet. De var på väg från ceremonin. Hans ceremoni. Han kunde nästan känna deras besvikelse, ända härifrån. De såg så små ut. Han häpnade över att de alla var under hans kontroll.

Men för hur länge?

”Kungastyret är en märklig sak”, hördes en uråldrig stämma.

Gareth snurrade runt och såg, till sin stor förvåning, Argon stå där, bara någon meter bort, i vit kappa med huva och staven i handen. Han stirrade tillbaks på honom, med ett leende i mungipan – men ögonen log inte. De glödde, blickade rakt

igenom honom och gjorde honom ängslig. De såg för mycket.

Det var så mycket Gareth hade velat säga till Argon, saker att fråga honom. Men nu, när han redan misslyckats lyfta svärdet, kunde han inte komma att tänka på en enda.

”Varför sa du inget?”, bönade Gareth med desperation i rösten. ”Du kunde ha sagt att jag inte var ämnad att lyfta det. Du hade kunnat bespara mig skammen.”

”Och varför skulle jag ha gjort det?”, frågade Argon.

Gareth såg bistert på honom.

”Du är ingen sann rådgivare till kungen”, sa han. ”Min far skulle du ha gett ett gott råd. Men inte mig.”

”Kanske han förtjänade goda råd”, svarade Argon.

Gareth blev allt mer rasande. Han avskydde den här mannen. Och han gav honom skulden.

”Jag vill inte ha dig i min närhet”, sa Gareth. ”Jag vet inte varför min far anlidade dig, men jag vill inte ha dig i Kungsgård.”

Argon skrattade, ett ihåligt, skrämmande läte.

”Din far hyrde mig inte, dåraktige pojke”, sa han. ”Och inte heller hans far före honom. Jag var menad att vara här. Faktum är att man skulle kunna säga att det var jag som anlidade *dem*.”

Argon tog plötsligt ett steg framåt och såg ut som om han stirrade rätt in i Gareths själ.

”Kan detsamma sägas om dig?”, frågade Argon. ”Är du menad att vara här?”

Orden slog ett ackord i Gareth, en kall kåre rakt igenom honom. Det var precis vad Gareth själv hade undrat. Han undrade

om det var ett hot.

”Den som kommit till makten genom blod skall styra med blod”, förkunnade Argon, och med de orden vände han ryggen mot honom och började gå.

”Vänta!”, ropade Gareth, som inte längre ville att han skulle gå, som behövde få svar. ”Vad menar du med det?”

Gareth kunde inte annat än tro att Argon haft ett budskap till honom: att hans styre skulle bli kort. Han måste få veta om det var vad han menat.

Gareth sprang efter honom, men när han närmade sig, mitt framför ögonen på honom, försvann Argon.

Gareth vände sig, såg sig överallt omkring, men såg ingenting. Allt han hörde var ett ihåligt skratt från någonstans i luften.

”Argon!”, skrek Gareth.

Han snodde runt igen, såg upp mot himlarna, föll på knä och lutade huvudet bakåt. Han skrek gällt:

”ARGON!”

Kapitel sju

Erec marscherade fram bredvid hertigen, Brandt och ett dussintal män ur hertigens följe, genom Savarias vindlande gator, på väg mot tjänsteflickans hus. Erec hade insisterat på att få träffa henne utan dröjsmål, och hertigen hade beslutat leda vägen i egen person. Och dit hertigen gick följde alla. Erec såg sig om, på det stora och växande följet, och kände sig förlägen. Han insåg att han skulle anlända till den här flickans bostad med mängder av folk i släptåg.

Sedan Erec först fått syn på henne hade han inte kunnat tänka på annat. Vem var den där flickan? Hon som verkade så ädel, men ändå tjänade vid hertigens hov? Varför hade hon flytt iväg från honom så hastigt? Hur kom det sig att hon, efter alla år som han tillbringat bland kungliga kvinnor, var den enda som fångat hans hjärta?

Själv kungason, och omgiven av kungligheter hela livet: Erec kände igen den som var kunglig på ett ögonblick – och i ögonblicket han såg henne förstod han att hon var betydligt mer kunglig än den ställning hon tjänade i. Han brann av nyfikenhet att få veta vem hon var, var hon kom från, vad hon gjorde här. Han var tvungen att se henne igen, få klart för sig om det bara var inbillning, eller om han skulle känna samma sak igen.

”Mina tjänare säger att hon bor i utkanten av staden”, förklarade hertigen, som pratade där de gick fram. Folk på båda

sidor gatan öppnade fönsterluckorna när de gick förbi, häpna över närvaron av hertigen och hans följe på deras enkla gator.

”Hon är visst tjänarinna hos en värdshusvärd. Ingen vet något om hennes bakgrund, var hon kommer ifrån. Allt de vet är att hon en dag kom hit till stan och att hon fick tjänst hos den där värdshusvärden. Hennes bakgrund är ett mysterium tycks det.”

De vände in på ännu en sidogata. Kullerstenen blev allt sämre under deras fötter och de små husen mer slitna och trångbodda. Hertigen harklade sig.

”Jag har anställt henne för speciella tillfällen vid hovet. Hon är tystlåten och håller sig för sig själv. Ingen vet särskilt mycket om henne. Erec”, sa hertigen till sist och vände sig mot honom, med ena handen på hans handled, ”är du säker på det här? Den här kvinnan, vem hon än är, är bara en kvinna av folket. Du kan välj vilken kvinna du vill, i hela riket.”

Erec såg tillbaks på honom, lika intensivt. ”Jag måste få se den där flickan igen. Jag bryr mig inte om vem hon är.”

Hertigen skakade ogillande på huvudet, och så fortsatte de gå, längs den ena gatan efter den andra, genom smala, vindlande gränder. Den här delen av Savaria blev allt sjaskigare ju längre de gick, med fyllon på gatorna, sopor, kycklingar och vilda hundar som strök omkring. De passerade den ena krogen efter den andra där gästernas skrål hördes ut på gatan. Åtskilliga fyllbultar stapplade runt framför dem, och allt eftersom det mörknade till kvällen lystes gatorna upp av facklor.

”Gör väg för hertigen!”, ropade den främste i hans följe, som

sprang före och till sist knuffade fyllona ur vägen. Upp och ned längs gatan drog sjaskiga typer åt sidan och glodde häpna när hertigen passerade, med Erec vid sidan.

Till sist kom de fram till ett litet, enkelt värdshus, vitmenat och med ett sluttande skiffertak. Det såg ut att ha plats för omkring femtio gäster i krogen på bottenvåningen, med några rum för några få ovanför. Ytterdörren hängde på sned, ett fönster krossat, och lyktan över entrén hängde på sniskan, med en låga som flämtade eftersom det fanns för lite vax. Druckna rop hördes genom fönstren där de stannat framför dörren.

Hur kan en flicka som hon arbeta på ett ställe som detta, undrade Erec när han hörde vrålen och ropen från insidan. Hans hjärta brast när han tänkte på det, på alla förödmjukelser som måste drabba henne på en sådan plats. *Det är inte rättvist,* tänkte han. Han var fast besluten att rädda henne därifrån.

”Varför gå till den värsta sortens ställe för att finna en brud?”, frågade hertigen, vänd mot Erec.

Brandt vände sig också mot honom.

”Sista chansen min vän”, sa Brandt. ”Det finns ett helt slott med kungliga damer som väntar på dig därborta.”

Men Erec skakade beslutsamt på huvudet.

”Öppna dörren”, befalldes han.

En av hertigens män sprang fram och ryckte upp den. Stanken av avslagen öl slog ut i vågor på gatan och fick honom att rygga tillbaka.

Därinne satt druckna män böjda över baren och längs träbord,

med alltför höga rop, skratt och spydigheter och knuffar i sidan på varandra. Det var råa sällar, såg Erec, med för stora magar, orakade hakor och otvättade kläder. Inga krigare.

Erec tog flera kliv in och sökte henne med blicken. Han kunde knappt föreställa sig att en kvinna som hon arbetade på ett ställe som det här. Han undrade om de kanske kommit till fel plats.

”Ursäkta mig, herrn. Jag söker efter en kvinna”, sa Erec till en man som stod intill, lång, bred, orakad och med stor buk.

”Men gör du det?”, bölade mannen hånfullt. ”Men se då har du kommit till fel ställe! Det här är ingen bordell. Men det ligger en på andra sidan gatan – och där skall visst kvinnorna vara fina och fylliga!”

Mannen började skratta, alltför högt, rakt upp i ansiktet på Erec, och flera av hans dryckesbröder stämde in.

”Det är inte en bordell jag letar efter”, svarade Erec, inte särskilt road, ”utan en kvinna, en som arbetar här.”

”Du måste mena värdshusvärdens tjänsteflicka”, ropade en annan stor karl i en annan del av rummet. ”Hon är förmodligen där bak någonstans och skurar golven. Tyvärr – Jag skulle föredra om hon satt här i knät på mig istället!”

Karlarna skrek av skratt, helt överväldigade av sina egna skämt, och Erec rodnade vid tanken. Han skämdes å hennes vägnar. Att hon skulle behöva betjäna typer som de här – det var en skam som bara var för mycket.

”Och du är?”, hördes en annan röst.

En man klev fram, bredare än de andra, med ett mörkt skägg,

mörka ögon, rynkad panna och breda käkar. Han flankerades av flera andra sjabbiga karlar. Det var mer muskler än fett på honom, och han närmade sig hotfullt, redo att försvara sitt revir.

”Har du tänkt dig stjäla tjänsteflickan min?”, fordrade han.
”Ut härifrån bara!”

Han klev fram för att gripa tag i Erec.

Men Erec var rikets främste riddare, härdad av år av träning och med reflexer bortom vad mannen ens kunde föreställa sig. I ögonblicket handen nådde fram, satte han sig i rörelse, grep tag i handleden, vred runt mannen med otrolig hastighet, grep honom bak i skjortan och knuffade honom fram genom rummet.

Den stora karlen vräktes fram som en kanonkula och slog omkull flera män som käglor på vägen. Det tystnade i hela rummet, och alla stannade till för att se.

”SLÅSS! SLÅSS!”, skanderade männen.

Värdshusvärden stapplade bedövad upp på fötter och kastade sig med ett vrål fram mot Erec.

Denna gång väntade Erec inte. Han klev fram för att möta sin angripare, drog upp en armbåge som mötte mannens ansikte och bröt näsan på honom.

Värdshusvärden stapplade baklänges och föll på rygg. Erec klev fram, och trots mannens storlek slet upp honom över huvudet och slängde honom genom luften, där han drog med sig halva rummet.

Männen i rummet satt som fastfrusna, slutade ropa, tystnade och började inse att det inte var vem som helst som stigit in

bland dem. Bartendern däremot kom plötslig rusande, med en glasflaska högt över huvudet, riktad mot Erec.

Erec såg den komma och hade redan handen på svärdet – men innan han dragit hade Brandt, hans kamrat, klivit fram, lossat en dolk ur bältet och tryckt spetsen mot bartenderns strupe.

Bartendern sprang rätt in i den och stannade mitt i steget. Det var precis så att den tryckte mot huden. Han blev stående, med ögon vidöppna av skräck, som fastfrusen mitt i luften med flaskan över huvudet. Rummet blev så tyst inför scenen att man kunnat höra en knappål falla.

”Släpp den”, beordrade Brandt.

Bartendern gjorde det, och flaskan föll krasande till golvet.

Erec drog sitt svärd med en skarpt klang av stål, klev fram till värdshusvärden som låg och ojade sig på golvet och tryckte det mot hans hals.

”Jag säger det bara en gång”, sa Erec. ”Få ut allt avskum ur det här rummet. Genast. Jag kräver en audiens med damen. Ensam.”

”Hertigen!”, ropade någon.

Hela rummet vände sig och såg till sist hertigen stå där vid ingången, omgiven av sina män. Alla skyndade sig att dra mössor och böja huvuden.

”Om det här rummet inte är utrymt när jag talat färdigt”, meddelade hertigen, ”så kastas ni var och en i fängelse, utan dröjsmål.”

Panik bröt ut i rummet när karlarna skyndade sig att kila ut genom dörren förbi hertigen, med ölflaskorna fortfarande

halvfulla på borden.

”Och ut med dig också”, sa Brandt till bartendern, och sänkte dolken, grep honom i håret och knuffade ut honom genom dörren.

Rummet, som bara ett ögonblick tidigare varit fyllt av larm, var nu tyst och tomt, förutom Erec, Brandt, hertigen och hans närmaste män. De slog igen dörren bakom sig med en smäll.

Erec vände sig mot värdshusvärden som satt på golvet, fortfarande bedövad, och torkade blod från näsan. Erec grep honom i skjortan, drog upp honom med båda händer och satte ned honom på en av de tomma bänkarna.

”Ni har förstört mina affärer för kvällen”, gnällde värdshusvärden. ”Det här får ni betala för.”

Hertigen klev fram och slog till med baksidan av handen.

”Jag kan låta avrätta dig för att ha försökt lägga hand på den här mannen”, skällde hertigen. ”Har du någon aning om vem det är? Det är Erec, kungens främste förkämpe, Silvergardets främste. Om han så önskar, kan han gott ha ihjäl dig här och nu.”

Värdshusvärden tittade upp mot Erec, för första gången nu med verklig rädsla i ansiktet. Han nästan skakade där på bänken.

”Jag hade ingen aning. Ni presenterade er inte.”

”Var är hon?”, frågade Erec otåligt.

”Hon är där bak, skurar av köket. Vad vill du med henne? Har hon stulit något från dig? Hon är bara en tjänsteflicka.”

Erec drog sin dolk och höll den mot mannens strupe.

”Kalla henne ’bara tjänsteflicka’ igen”, varnade han, ”och jag

försäkrar att jag kommer att skära halsen av dig. Begriper du?”, frågade han bistert och höll klingan tätt mot mannens hud.

Mannens ögon tårades, och han nickade långsamt.

”Ta hit henne, och låt det gå undan”, beordrade Erec, och slet upp honom på fötter och knuffade iväg honom i riktning mot baddörren.

När värdshusvärden försvunnit hördes ett klonkande av kastruller bakom dörren och dämpade ljud av gräl, och så, några ögonblick senare, öppnades dörren, och ut kom ett flertal kvinnor, klädda i trasor, arbetsblusar och hucklen och täckta av flott från köket. Det var tre äldre kvinnor i sextioårsåldern, och Erec undrade för ett ögonblick om värdshusvärden ens visste vem han talade om.

Men så, så kom hon ut – och Erecs hjärta hoppade över ett slag i bröstet.

Han kunde knappt andas. Det var hon.

Hon hade ett förkläde på sig, var täckt av flottfläckar och stod med huvudet böjt, för skamsen för att se upp. Håret var fäst bak på huvudet och täckt av en duk, kinderna täckta av smuts – och ändå, Erec var så tagen av henne. Hennes hy var så ung, så perfekt. Hon hade höga, markerade kindknotor, liten näsa täckt av fräknar, och fylliga läppar. Pannan var bred och majestätisk, och det vackra, blonda lockarna skymtade fram under hättan.

Hon såg upp på honom, bara för ett ögonblick, och hennes stora, underbart mandelformade, gröna ögon ändrade färg i ljuset – till kristallblå, och så tillbaks igen – höll honom som fastrotad

i golvet. Han insåg förvånat att han till och med var ännu mer förtrollad av henne nu än han varit när han sett henne först.

Värdshusvärden kom ut bakom henne och blängde, fortfarande torkande blod från näsan. Flickan gick försiktigt fram mot Erec, omgiven av de äldre kvinnorna, och neg när hon kom närmare. Erec reste sig upp framför henne, och det gjorde även flera ur hertigens följe.

”Min herre”, sa hon, med en mjuk, varm röst som fyllde Erecs hjärta. ”Jag ber, berätta vad jag gjort som förolämpat er. Jag vet inte vad det är, men jag är verkligen ledsen för vad jag kan ha gjort som tvingat hertigens hov att komma hit.”

Erec log. Hennes ord, hennes sätt att tala, ljudet av hennes röst – alltihop fick honom att känna sig hel igen. Han önskade att hon aldrig skulle sluta tala.

Erec sträckte fram en hand och rörde hennes kind, och höll den där tills hennes vänliga ögon mötte hans. Hjärtat slog snabbare när han såg in i hennes ögon. Det var som att förlora sig i ett hav av blått.

”Min fru, ni har inte gjort något som förolämpat. Jag tror inte att det ens är möjligt för er att förolämpa. Jag har inte förts hit av ilska – utan av kärlek. Sedan jag först såg er har jag inte kunnat tänka på annat.”

Flickan såg förvirrad ut och slog genast ned blicken i golvet och blinkade flera gånger. Hon vred sina händer, såg nervös och överväldigad ut. Det här var tydligen inget hon var van vid.

”Min fru, jag ber er, säg mig. Vad heter ni?”

”Alistair”, svarade hon ödmjukt.

”Alistair”, upprepade Erec, alldeles överväldigad. Det var det vackraste namn han hört.

”Men jag förstår inte vad ni har för glädje av att veta det”, fortsatte hon försiktigt, ännu med blicken i golvet. ”Ni är en herreman. Och jag är bara en tjänarinna.”

”Närmare bestämt *min* tjänarinna”, sa värdshusvärden fräckt och klev fram. ”Hon är kontrakterad till mig. Det skrev hon på för åratal sedan. Sju år är jag lovad. Till kompensation får hon mat och husrum. Tre år har gått. Så som du kan se så är det här ett stort slöseri med tid. Hon är min. jag äger henne. Den här får du inte. Hon är min. Begriper du?”

Erec kände ett hat mot mannen som var värre än något han känt förut. En del av honom kände för att bara dra svärdet, sticka honom genom hjärtat och bli av med saken. Men hur mycket mannen än förtjänade det så ville Erec inte bryta kungens lag. Alla hans handlingar återspeglades trots allt på kungen.

”Kungens lag är kungens lag”, sa Erec bestämt till mannen. ”Och jag har ingen tanke på att bryta den. Men när det nu väl är sagt: i morgon börjar torneringarna, och jag, precis som alla andra män, har rätt att välja mig en brud. Och låt alla veta, från och med nu, att jag väljer Alistair.”

En flämtning gick genom rummet och alla vände sig chockerade mot varandra.

”Det vill säga”, fortsatte Erec, ”om hon så samtycker.”

Erec såg på Alistair med bultande hjärta, och hon fortsatte att

blicka ned i golvet. Han såg att hon rodnade.

”Samtycker ni, min fru?”, frågade han.

Det blev tyst i rummet.

”Min herre”, sa hon försiktigt. ”Ni vet ingenting om vem jag är, var jag kommer ifrån, eller varför jag är här. Och jag är rädd för att det är saker jag inte kan berätta för er.”

Erec såg på henne, förbluffad.

”Varför kan ni inte berätta?”

”Jag har inte berättat för någon sedan jag först kom hit. Jag svor en ed.”

”Men varför?”, fortsatte han, otroligt nyfiken.

Men Alistair förblev tyst, med huvudet böjt mot marken.

”Det är sant”, inflikade en av tjänstekvinnorna. ”Hon där har aldrig berättat vem hon är. Eller vad hon gör här. Vi har försökt i åratal.”

Erec var djupt förbryllad – men det ökade bara mystiken kring henne.

”Om jag inte får veta vem ni är, då skall jag inte det”, sa Erec. ”Jag respekterar er ed. Men det ändrar inte vad jag känner för er. Min fru, vem ni än är, om jag vinner denna tornering så väljer jag er som mitt pris. Er bland alla kvinnor i riket. Jag frågar igen: samtycker ni?”

Alistair fortsatte att stirra ned i golvet, och Erec såg att tårar nu rullade nedför kinderna på henne.

Plötsligt vände hon om och flydde från rummet, sprang ut och stängde dörren efter sig.

Erec blev stående tillsammans med de andra i en bedövande tystnad. Han visste inte hur han skulle förstå hennes svar.

”Som sagt, du slösar din tid, och min”, sa värdshusvärden.
”Hon sa nej. Så då kan du gå.”

Erec blängde tillbaka på honom.

”Hon sa inte nej”, sköt Brandt in. ”Hon svarade inte alls.”

”Hon har all rätt att ta sin tid”, sa Erec till hennes försvar. ”Det är trots allt en hel del att tänka på. Hon känner inte mig heller.”

Erec blev stående och överlade vad han skulle göra.

”Jag blir kvar här i natt”, meddelade han till sist. ”Du skall ge mig ett rum, i samma korridor som hennes. I morgon, innan torneringen börjar, skall jag fråga henne igen. Om hon samtycker, och jag vinner, då skall hon bli min brud. Om det blir så, då köper jag loss henne från tjänsten hos dig, och då lämnar hon den här platsen med mig.”

Det var uppenbart att värdshusvärden inte önskade ha Erec kvar under sitt tak, men han vågade inte säga något, utan vände om, stormade ut ur rummet och slog igen dörren bakom sig.

”Är du säker på att du vill bli kvar här?”, frågade hertigen.
”Kom tillbaks till slottet med oss andra.”

Erec nickade allvarsamt till svar.

”Jag har aldrig varit så säker.”

Kapitel åtta

Thor störtök genom luften, med huvudet först ned i Eldhavets skummande vågor. Han föll i och sjönk ned under ytan, och chockades av det faktum att vattnet var hett.

Han öppnade ögonen ett ögonblick under ytan – och önskade genast att han låtit bli. Där skymtade alla slags märkliga och fula havskreatur, stora som små och med underliga, groteska huvuden. Havet var fullt av liv. Han bad att de inte skulle anfalla innan han nått fram till säkerheten i roddbåten.

Han kom upp med en flämtning till ytan och såg sig genast omkring efter pojken som höll på att drunkna. Det var i sista stund: pojken fäktade med armarna och höll på att sjunka, och säkert skulle han drunkna inom bara sekunder.

Thor sträckte ut armarna och grep tag i pojken bakifrån runt axlarna och började simma, samtidigt som han försökte hålla båda deras huvuden över vattnet. Thor hörde ett gnyende och ett gläfsande och vände sig och chockades av synen av Krohn. Han måste ha hoppat efter. Leoparden paddlade på bredvid honom, upp intill honom och gnällde. Det kändes fruktansvärt att se Krohn i fara – men han hade händerna fulla och det fanns inget att göra.

Thor försökte att inte se sig för mycket omkring i vattnet, som hävde sig rött, med märkliga vidunder som dök upp och ned överallt. En ful best, purpurfärgad, med fyra armar och två

huvuden, dök upp intill och väste mot honom, och sedan dök igen, fick honom att rygga tillbaka.

Thor vände sig och såg roddbåten, kanske tjugo meter bort, och han simmade av alla krafter mot den, med en arm och båda ben och pojken i släptåg. Han fåktade och skrek och kämpade emot, och Thor blev rädd att pojken skulle dra honom med sig i djupen.

”Håll dig lugn!”, skrek han kärvt och hoppades att pojken hörde.

Till sist gjorde han det. Thor var lättad, för ögonblicket – tills han hörde ett plask och vände huvudet åt andra hållet: alldeles intill dök ett annat odjur upp, litet och med ett gult huvud och fyra tentakler. Huvudet var fyrkantigt, och väste och ryckte när den simmade närmare. Den såg ut som en huggorm fast havslevande, förutom den kantiga formen på huvudet. Thor stålsatte sig när den kom närmare, förberedde sig på att bli biten – men så, plötsligt, öppnade den gapet på vid gavel och spottade vatten på honom. Thor blinkade, försökte spola bort det ur ögonen.

Odjuret simmade runt, runt dem i cirklar, och Thor kämpade ännu hårdare, med snabbare simtag för att komma undan.

Det gick framåt, han kom närmare båten. Men plötsligt dök ett annat vidunder upp på hans andra sida. Det var långt, smalt och orange, med två klor intill gapet och mängder av små ben. Och det hade också en lång svans som den piskade omkring. Det såg ut som en hummer som ställt sig på bakbenen, och sprintade fram på vattenytan som en skraddare, allt närmare Thor med ett

surrande läte, och så vände sidan åt honom och piskade till med stjärten. Den träffade Thors arm och han skrek ut av smärtan från stinget.

Odjuret surrade fram och tillbaka och piskade om och om igen. Thor önskade att han kunnat dra sitt svärd till anfall – men han hade bara en hand fri, och den behövde han för att simma.

Krohn, som simmade bredvid, vände om och fräste mot odjuret. Det var ett hårresande läte, och odjuret skrämades och vek undan, ned under vågorna, när Krohn helt orädd kom simmande. Thor drog en suck av lättnad – tills odjuret dök upp igen på andra sidan, och snärtade till igen. Krohn vände om och jagade efter med smällande med käftar, men utan att träffa.

Thor simmade för livet. Det enda sättet att rädda sig ur eländet var att ta sig upp ur havet. Efter vad som kändes som en evighet, och efter att ha simmat snabbare än någonsin förr, kom han fram till roddbåten som låg där och krängde våldsamt i vågorna.

När han kom dit var två medlemmar av Legionen redan där för att hjälpa honom. De var äldre pojkar som aldrig sa ett ord till Thor och hans kamrater, men nu lutade de sig fram och sträckte honom sina händer.

Thor hjälpte först pojken, höll runt honom och lyfte honom upp mot båten. De äldre pojkarna grep honom om armarna och drog upp honom. Sedan vände sig Thor och grep Krohn runt magen och slängde honom upp ur vattnet i båten. Krohn kraftrade högljutt med alla fyra när han halkade runt i den skakande, dyngsura båten. Han kanade längs det blöta skrovet, men fick

sedan fäste och sprang genast tillbaks till kanten för att titta efter Thor. Han blev stående där och såg ned i vattnet och gnällde.

Thor sträckte sig upp och greppade en av pojknarnas händer, och han skulle just till att häva sig upp när han kände något starkt och muskulöst slingra sig runt fotleden och låret. Han vände sig, och hjärtat frös när han såg en limegrön, bläckfiskliknande varelse som snott en tentakel runt hans ben.

Thor skrek av smärta när den tryckte in sina gaddar.

Han insåg att om han inte gjorde något snabbt så skulle det vara slut med honom. Han förde sin fria hand till bältet, drog fram en kort dolk, böjde sig åt sidan och högg till. Men tentakeln var så tjock att dolken inte ens gick igenom skinnet.

Istället gjorde den odjuret argt. Plötsligt stack den huvudet över ytan – grönt, utan ögon och med två käftar på den långa halsen, den ena ovanför den andra, som den nu öppnade så att de rakbladsvassa tänderna kom allt närmare. Thor kände hur den drog blod från benet, och visste att han måste göra något snabbt. Trots den äldre pojken försök att hålla honom kvar började Thor tappa greppet, och sjunka djupare ned i vattnet.

Krohn gläufte och gläufte, med nackpälsten på ända. Han lutade sig fram, som om han var redo att kasta sig fram till attack. Men till och med Krohn måste ha insett att det var meningslöst att anfälla ett sådant odjur.

En av de äldre pojknarna klev fram och skrek:

”DUCKA!”

Thor drog in huvudet när pojken kastade ett spjut. Det susade

genom luften, men missade och flög förbi och sjönk ned i vattnet utan att göra någon skada. Varelsen var för smal och för snabb.

Plötsligt kastade sig Krohn ur båten och ned i vattnet, där han landade med öppna käftar och med vassa tänder på odjurets nacke. Han bet tag och slet till höger och vänster och vägrade släppa taget.

Men det var en strid han inte kunde vinna: odjurets skinn var för tjockt, och den var alltför muskulös. Varelsen slog Krohn åt sidan så att han for flygande genom luften. Och samtidigt hårdnade greppet runt Thors ben. Det var som ett skruvstäd, och Thor kände hur han fick allt mindre luft. Tentaklerna brände i honom. Det kändes som att benet skulle slitas av kroppen.

I ett sista, desperat försök, släppte Thor greppet om pojakens hand, och grep i samma rörelse efter kortsvärdet i bältet.

Men han fick inte upp det i tid. Han halkade runt och föll med ansiktet i vattnet.

Thor kände hur han släpades iväg, allt längre ut mot havet. Han släpades baklänges, snabbare och snabbare, och när han vred sig hjälplöst omkring såg han roddbåten snabbt försvinna ur sikte. I nästa stund kände han hur han drogs nedåt, under vattenytan och ned i Eldhavets djup.

Kapitel nio

Gwendolyn sprang över ängen, med sin far, kung MacGil, vid sin sida. Hon var liten, kanske inte mer än tio år, och även hennes far var mycket yngre. Han skägg var kort och utan spår av det grå han fick senare i livet, och hans hy var utan rynkor, ung och glänsande. Han var glad, utan oro och skrattade uppsluppet och höll henne i handen och sprang över fälten. Det var den far hon mindes, den far hon kände igen.

Han plockade upp henne och slängde henne över axeln, snurrade henne runt och runt igen och hon skrattade hysteriskt. Hon kände sig trygg i hans armar, och hon ville att den här stunden aldrig skulle ta slut.

Men när han satte ned henne hände något märkligt. Dagen förvandlades plötsligt från solig eftermiddag till mörk skymning. När hennes fötter nådde marken rörde de inte blommor längre, utan sjönk ned i lera, upp till fotlederna. Och i leran låg hennes far, på rygg, någon meter bort – och gammal nu, alldeles för gammal – och han satt fast. Ännu längre bort, mitt i dyn, låg hans glänsande krona.

”Gwendolyn”, flämtade han. ”Dotter. Hjälp mig.”

Han lyfte en hand från leran och sträckte sig desperat mot henne.

Hon övermannades av en tvingande lust att hjälpa honom, och hon försökte kliva fram till honom, ta tag i hans hand. Men

hennes fot rörde sig inte ur fläcken. Hon tittade ned och såg leran stelna runtom, torka ihop och spricka. Hon vred och vände, försökte dra sig loss.

Gwen blinkade till, och såg att hon stod uppe på slottets bröstvärn, med blicken ned mot Kungsgård. Något var fel. hon såg inget av den vanliga glansen och spelen, utan bara en vidsträckt begravningsplats. Där man förr sett Kungsgårds lysande prakt låg nu nygrävda gravar, så långt ögat kunde se.

Hon hörde släpande fotsteg, och hjärtat stannade till i bröstet när hon vände sig och såg en lönnmördare närma sig i svart kappa och huva. Han kastade sig mot henne, drog back huvan och visade fram ett groteskt ansikte, där ena ögat var borta och ett brett, ojämnt ärr löpte över den tomma ögonhålan. Han morrade, höjde en hand, och i den en glänsande dolk med glödande rött fäste.

Han var alltför snabb och hon hann inte göra något. Hon stålsatte sig, medveten om att hon skulle dö när han högg ned med dolken.

Den stannade, plötsligt, bara centimeter från hennes ansikte, och hon öppnade ögonen och såg sin far stå där som lik, med ett grepp om mannens arm i luften. Han kramade till om mannens hand tills dolken föll ur greppet, slet upp honom över axlarna och slängde honom över bröstvärdet. Gwen hörde skriken när han föll över kanten.

Hennes far vände sig och stirrade på henne, höll hårt om hennes axlar med sina ruttande händer och såg strängt på henne.

”Du är inte säker här”, varnade han. ”Det är inte säkert!”, skrek han, med fingrarna i ett så hårt grepp om hennes axlar att hon skrek till.

Gwen vaknade skrikande. Hon satte sig upp i sängen och såg sig vilt omkring efter en angripare i rummet.

Men hon möttes bara av tystnad – den djupa, lugna tystnaden som kommer innan gryningen.

Hon svettades, flämtade efter andan, hoppade ur sängen, klädde sig i nattlinnet och gick runt i rummet. Hon rusade fram till en liten stenskål och skvätte vatten över ansiktet, om och om igen. Hon lutade sig mot väggen, kände den kalla stenen mot de bara fötterna i den varma sommarmorgonen, och försökte ta sig samman.

Drömmen hade känts så verklig. Han anade att det var mer än en dröm – en verklig varning från hennes far, ett meddelande. Hon kände för att genast ge sig av från Kungsgård, omedelbart, genast, och aldrig komma tillbaka.

Men hon visste att det var något hon inte kunde göra. Hon var tvungen att ta sig samman, få tillbaka fattningen. Men varje gång hon blinkade såg hon sin fars ansikte, kände hans varning. Hon var tvungen att göra något för att skaka av sig drömmen.

Gwen blickade ut och såg den första soluppgången, och hon kom att tänka på den enda plats där hon kunde få lite ro: Kungsfloden. Ja, hon var tvungen att gå dit.



Gwendolyn doppade sig om och om igen i Kungsflodens iskalla källor, höll för näsan och höll huvudet under vattnet. Hon satt i en liten, naturlig damm som gröpts ur klipporna och låg gömd bland de övre källorna. Hon hade hittad den som barn och kommit ända sedan dess. Hon höll huvudet under vattnet och låg kvar där, kände de kalla strömmarna rinna genom håret, över hårbotten, och skölja hennes nakna kropp.

Hon hade hittad den här undanskymda platsen en dag, där den låg gömd bland några träd högt upp på berget, på en liten plåtå där flodens strömmar stannade till i en djup och stilla damm. Ovanför henne strömmade floden till, och nedanför rann den bort igen – men här, på plåtån var det bara en obetydlig bäck. Dammen var djup, klipporna lina, och platsen så undanskymd att hon ohämmat kunde bada naken. På sommaren kom hon nästan varje morgon i soluppgången för att rensa tankarna. Särskilt dagar som den här, när drömmarna hemsökte henne, så var det hennes enda tillflyktsort.

Det var så svårt för henne att veta om det bara var en dröm, eller något mer. Hur skulle hon kunna veta när en dröm var ett meddelande, ett varsel? Hur skulle hon veta om det bara var sinnet som spelade ett spratt eller om det var en chans för henne att handla?

Gwendolyn kom upp till ytan för att få luft och andades in

i den varma sommarmorgonen. Fåglarna kvittrade i alla träd. Hon lutade sig tillbaks mot en klipphäll, med kroppen nedsänkt upp till halsen i vattnet och en sten som naturlig sittplats, och funderade. Hon lyfte händerna och skvätte sig i ansiktet och drog dem sedan genom det jordgubbsröda håret. Hon såg ned mot den kristallklara vattenytan. Den reflekterade himlen, den andra solen som redan börjat stiga, träden som lutade sig över vattnet, och hennes eget ansikte. De mandelformade ögonen skimrade blått och blickade tillbaks på henne från den krusade spegelbilden. Hon såg något av sin far i dem. Hon vände sig bort och tänkte på drömmen igen.

Hon visste att det var farligt för henne att vara kvar i Kungsgård efter lönnmordet på fadern, bland alla spioner, alla ränker – och särskilt med Gareth som kung. Hennes bror var oberäknelig. Hämnedlysten. Paranoid. Och mycket, mycket svartsjuk. Han såg alla som ett hot – och särskilt henne. Vad som helst kunde hända. Hon visste att hon inte var säker här. Det var ingen.

Men hon var inte den som tog till flykten. Hon var tvungen att få veta med säkerhet vem som mördat hennes far. Och om det var Gareth så kunde hon inte fly innan han ställts inför rätta. Hon visste att hennes fars ande inte skulle få frid innan den som mördat honom tagits till fånga. Rättvisa hade varit hans stridsrop i hela livet, och han, av alla människor, förtjänade att få det efter sin död.

Gwen tänkte igen på sitt och Godfreys möte med Steffen. Hon

var säker på att Steffen dolde något och undrade vad det var. En del av henne kände att han skulle öppna sig med tiden. Men tänk om han inte skulle det? Hon kände ett trängande behov att finna sin fars mördare – men visste inte var annars hon skulle leta.

Gwendolyn reste sig till sist från sin plats i vattnet, klättrade naken upp på torra land, skakande i morgonluften gömd bakom ett träd, och sträckte sig för att ta handduken från en gren som hon brukade.

Men när hon gjorde det chockades hon av insikten att handduken inte var där. Hon blev stående, naken och blöt och kunde inte begripa det. Hon var säker på att hon hängt den där, som alla gånger tidigare.

Hon stod där, förbluffad och skälvde och försökte förstå vad som hänt, och plötsligt kände hon att något rörde sig bakom henne. Det hände så fort – som i ett töcken – och ett ögonblick senare hoppade hjärtat över ett slag när hon insåg att det stod en man där bakom henne.

Det gick otroligt fort. På någon sekund var mannen – klädd i svart kappa och huva precis som i drömmen – intill henne. Han grep henne bakifrån, drog upp en benig hand över hennes mun och höll den hårt för att tysta hennes skrik. Han grep tag med den andra handen om midjan på henne, tvingade henne intill sig och slet upp henne från marken.

Hon sparkade i luften och försökte skrika, tills han satte ned henne igen, fortfarande i ett hårt grepp. Hon försökte bryta sig fri, men han var för stark. Han drog bak en arm, och Gwen såg

att han höll en dolk med ett rött fäste – dolken från drömmen. Det hade varit en varning.

Hon kände trycket från klingan mot halsen, och han höll den så nära att den skulle skära vid minsta rörelse. Tårar strömmade nedför kinderna och hon kämpade för att andas. Hon var så arg på sig själv. Hon hade varit så dum. Hon borde ha varit försiktigare.

”Känner du igen mitt ansikte?”, frågade han.

Han lutade sig fram så att hon kände hans heta, avskyvärda andedräkt mot kinden och såg hans profil. Hennes hjärta stannade till – det var ansiktet från drömmen, mannen med ärrret, utan öga.

”Ja”, svarade hon, med skälvande röst.

Det var ett ansikte som hon var alltför bekant med. Hon visste inte vad han hette, men väl att han var en skuldindrivare. En sjaskig typ, en av flera som hängt runt Gareth ända sedan han var barn. Han var en av Gareths lakejer. Gareth skickade honom till dem han ville skrämma – eller tortera, eller mörda.

”Du är min brors hund”, väste hon stridslystet åt honom.

Han log ett leende som avslöjade ett gap av försvunna tänder.

”Jag är hans budbärare”, sa han. ”Och det här meddelandet kommer med ett särskilt trick, för att se till att du kommer ihåg det. Hans meddelande är att du skall sluta upp med att ställa så många frågor. Och du kommer att minnas det väl, för när jag är färdig med dig kommer du ha ett ärr i det där söta ansiktet, till påminnelse för resten av livet.”

Han frustade, höjde kniven igen och lyfte den mot hennes

ansikte.

”NEJ!”, skrek Gwen.

Hon stålsatte sig inför hugget som skulle förändra hennes liv.

Men när klingan närmade sig hände något. Plötsligt skriade en fågel som dök ned från skyn, rakt mot mannen. Hon såg upp och kände i sista sekund igen den:

Estopheles.

Hon svepte ned, med utsträckta klor som rev i mannens ansikte, precis i ögonblicket han skulle till att hugga med dolken.

Klingan hade just börjat skära in hennes kind med ett styng av smärta, när den plötslig ändrade riktning. Mannen ylade, tappade dolken och satte händerna mot ansiktet. Gwen såg ett vitt ljus blänka till i himlen – solen mellan grenarna – och visste när Estopheles flög iväg, hon visste det, att hennes far var den som skickat falken.

Hon slösade ingen tid. Gwen snurrade runt, lutade sig bakåt och sparkade till – precis som hennes lärare visat – hårt i mannens solarplexus, perfekt träffsäker med den bara foten. Efter den nära bekantskapen med kraften i hennes ben böjde han sig fram. Hon hade lärt sig sedan barnsben, om och om igen, att hon inte behövde vara stark för att försvara sig mot en angripare. Hon behövde bara använda sina starkaste muskler – låren. Och sikta ordentligt.

Mannen blev stående framåtböjd, och hon klev fram, grep tag med händerna i håret på honom och drog upp knät – återigen med perfekt precision – och träffade rakt över näsbenet.

Hon hörde ett tillfredställande krasande och kände hans varma blod strömma ut och fläcka hennes ben, och hon visste att hon brutit näsan på honom när han föll ihop på marken.

Hon visste att hon borde avsluta det för gott, ta dolken och sticka den i hans hjärta.

Men hon blev stående där naken, och instinkten sa henne att klä sig och komma därifrån istället. Hon ville inte ha hans blod på sina händer, hur mycket han än förtjänade det.

Så hon böjde sig ned istället, tog upp dolken och slängde den i floden, och kastade på sig kläderna. Hon var beredd att fly därifrån. Men innan hon gjorde det vände hon sig om, tog sats, och sparkade honom så hårt hon kunde i skrevet.

Han skrek av smärtan och rullade ihop sig till en boll, som ett sårat djur.

Inombords skakade hon, medveten om hur nära hon varit att dödas, eller åtminstone lemlästas. Hon kände såret svida på kinden och insåg att hon förmodligen skull få någon form av ärr, fastän ett litet. Hon kände sig helt chockskadad. Men hon lät honom inte se det. För på samma gång kände hon också en ny styrka välla upp inombords. Hennes fars styrka, från sju generationer kungar av huset MacGil. Och för första gången insåg hon att hon också var stark. Lika stark som sina bröder. Lika stark som någon av dem.

Innan hon vände sig bort böjde hon sig fram så att han kunde höra henne mellan sina gnyenden.

”Kom i närheten av mig igen”, morrade hon åt mannen, ”och

jag dödar dig med mina bara händer.”

Kapitel tio

Thor kände hur han sögs ned under vattnet och visste att han inom bara några sekunder skulle dras mot djupen och drunkna – om han inte först blev uppäten levande. Han bad av alla krafter.

Snälla, låt mig inte dö nu. Inte här. Inte på den här platsen. Inte av det här odjuret.

Han försökte frammana sina krafter, vilka de nu var. Han försökte för allt han var värd att med viljan få den där kraften att strömma genom honom och hjälpa honom att besegra den här varelsen. Han slöt ögonen och önskade att det skulle fungera.

Men inget kom när försökte. Inget hände. Han var bara en pojke, lika maktlös som alla andra. Var fanns krafterna när han behövde dem som mest? Fanns de överhuvudtaget? Eller hade han bara haft tur alla de där andra gångerna?

Han började tappa medvetandet och mängder av bilder blixtrade förbi i hans inre. Han såg kung MacGil, tydligt som om han var där och vakade över honom. Han såg Argon. Och så såg han Gwendolyn. Det var det sista av dessa ansikten som gav honom skäl att leva.

Plötsligt hörde Thor ett plask bakom sig, och så hörde han varelsens skri. Han snodde runt, just som han gled under ytan, bara för att se Reece där i vattnet bredvid honom. Hans svärd var draget och han höll monstrets avhuggna huvud i handen. Fastän det huggits från kroppen så fortsatte det att skrika, samtidigt som

gult blod välldde fram.

Thor kände hur greppet långsamt lossnade om hans ben när Reece böjde sig fram och drog loss tentakeln från honom. Det kändes som att benet fattat eld och brann, och han bad och hoppades att han inte blivit skadad permanent.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.